

Durerea femeiască

Adrian Păunescu

V-am tot iertat, v-am tot acoperit,
Şi, să mai amânăm, nu-i înțelept,
Ar fi, să recunoaștem, în sfârșit,
Femeia, n-are, totuși, nici un drept.

Muncim, ca nişte sclave, zi de zi,
Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu,
Şi condamnarea de-a ne urâți,
Chiar voi, ce ne iubiți, ne-o dați, mereu.

Stăm în picioare, încă de cu zori,
Şi vă mirați că nu mai sunt subțiri,
Dar voi, care vă credeți tot feciori,
De ce nu arătați ca nişte miri?

Pe unde ne dați dreptul de-a munci,
Lucrăm istovitor, cu voi în rând,
Din când în când, în burți ne dați copii,
Iar voi plecați la altele, râzând,

Când suferiți, ne cereți lângă voi,
Ori vă-mbătați, ori ați trudit prea mult,
Vă plângem, când vă duceți la război,
Sau când vă speriați, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim,
Şi legitim, eroic v-am iubit,
Ne batetăți, ne-nșelați și noi o știm,
Ba, alteori, intram în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt,
Vă fură amintirile de ieri,
Își vor plăti plăcerea unui furt,
Fatal, cu furtu-aceleiași plăceri.

Şi, uneori, păcătuim curat,
Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei,
Că însuși Dumnezeu este bărbat
Şi nu le înțelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos,
Ca-n filmele de dragoste a fost,
Şi-acum, ne omorîm sîrguincios

POEZII ONLINE

Și zilnic ne distrugem fără rost.

Ne-nvinge viața fără orizont
Și voi ne-nvingeți, într-un mod câinesc,
Trăim ca niște văduve de front
Și mâinile mereu ni se aspesc.

Acum, când auziți acest reproș,
Priviți, fără privire, înapoi,
Încuvințați din cap, mărinimoși,
Și credeți că nu-i vorba despre voi.

Și, totuși, e vorba despre toți
Sunteți la fel de răi și de flămânzi,
Durerea femeiască pentru soții,
E-un credit fără giruri și dobânci.

Vă e urât cu noi, vă e urât,
Și ne-ați ucide, dragilor bărbați,
Aşa că vă rugăm numai atât:
Puteți să ne jigniți, să ne-njurați,
Dar faceți-o cu tonul coborât
Și pân-adorm copiii, aşteptați.